

17. Motus contrarii aliquando possunt esse simul, aliquando vero non, 751.
18. Motus duplex extensio, alia a subjecto, alia a termino desumpta, 578.
19. Motus continuus ab ipsius successione distinguitur, et est separabilis, 579.
20. Augmentationem aut aggenerationem in instanti fieri non implicat, 581.
21. In motu locali qualiter aliquid adquiratur, vel deperdatur, 979.
22. Motus per accidens non tollit quin res mutetur motu in se recepto, 987.
23. Non implicat fieri mutationes corporis quoad totum locum in instanti, 83.
24. Motus localis corporum habet suam continuationem et successionem a mobili et termino; spirituum vero solum a termino, 581.
25. Motus non solum non fuisse ab aeterno, sed nec esse potuisse ostenditur, 23.
26. Movens se per se primo an quiescere valeat ad quietem alterius, XXV, 643.
27. Motus localis perfectior est aliis motibus, XXVI, 473.
28. Motus qui non procedit ex cognitione et appetitione non est vitalis, 431.
29. Motus a passione distinctio. Vide *Passio*.
30. Motus quam et qualem durationem habeat. Vide *Tempus*.
31. Movens et motum quam distinctionem in omni actionum genere habere debeant, quaque verum sit omne quod movetur ab alio moveri. Vide *Agens*.

MORS.

Mors in fieri malum est subjecto ad cuius destructionem disponit; secus in facto esse, seu in instanti in quo res destruitur, XXV, 367.

MUNDUS.

- Mundum non fuisse ab aeterno, ex essentia creationis qua demonstratur, XXV, 780.
- Mundi procreatorem et gubernatorem non posse nisi unum tantum esse, XXVI, 41.
- Præter hunc mundum alium esse creabilem omnino certum; affirmare autem fuisse creatum, temerarium, 47.

N

NATURA.

- Naturæ nomen quam etymologiam habeat, quasque significationes, XXV, 559.
- Natura et essentia in quo differant, ibid.
- Natura substantialis creata in abstracto significata non est prima substantia, sed ab ea non minus quam a supposito distinguitur, XXVI, 350.
- Natura creata non potest assumi cum subsistentia propria, ibid.
- Natura creata non est per se ac essentialiter subsistens, 359.
- Naturæ humanæ si a Verbo relinqueretur, aliquid esset addendum ut connaturaliter subsisteret, ibid.
- Natura creata potest sine propria subsistentia conservari, non tamen sine ulla, 409.
- Natura creata quæcumque sit, a Deo ut a supposito potest sustentari, 362.
- Natura, secundum D. Thomam, non est proximum susceptivum existentiae, 369.

- Natura si existeret sine ulla subsistentia, nec suppositum esset, nec persona, 376.
- Natura substantialis est perfectior quam subsistentia, 379.
- Natura materialis divisibilis est in partes essentielles integrales, 380.
- Natura si conservaretur sine ulla subsistentia posset absque illa operari sine novo miraculo 417. Naturalis et necessaria causa. Vide *Causa efficiens naturalis et necessaria*.

NECESSITAS.

- Necessitas quoad specificationem in actibus in quo sita, XXV, 54.
- Necessarium multipliciter dicitur, 694.
- Necessitatis variis modi occasione divinæ libertatis explicantur, XXVI, 190.
- Necessitas ex suppositione antecedente tollit libertatem, ex consequenti vero non ita, XXV, 710.

NEGATIO.

- Negatio et privatio in quo differant, XXVI, 1023.
- Negatio et privatio prout in rebus non sunt entia rationis, 1031.
- Negatio et privatio secundum se considerata in quo conveniant, 1032: in quibus vero non, 1033.
- Negatio potest esse necessaria subjecto, privatio vero secus, 1034.
- Negatio cur non potest esse generationis principium eo saltem modo quo privatio, 1036.
- Negationis et privationis, ut entia rationis sunt, quanta diversitas, 1037.

NUMERUS.

Vide *Quantitas discreta*.

O

OBJECTUM.

- Objectum scientiæ non debet necessario poni in prædicamento, XXV, 8.
- Objectum scientiæ necessario habere proprietates demonstrabiles, causas etiam et principia per quæ demonstratur, 12.
- Objectum quam exerceat causalitatem, tam respectu potentiae quam actus ejus, 393.
- Objecti cognitio non influit effective in actum volitionis, 646.
- Objectum Metaphysicæ. Vide *Metaphysica*.

OPPOSITIO.

- Oppositio quid late sumpta comprehendat, quid proprie, XXVI, 738.
- Oppositio inter quæ extrema intercedere possit, ibid.
- Oppositio solum addit supra ea quæ opponuntur, respectum realem, vel rationis, ibid. Hunc ergo quæ oppositiones importent, ibid.
- Oppositio inter unum extremum reale, et aliud rationis, magis est rationis quam realis, ibid.
- Oppositionis negativæ et passivæ variæ divisiones, 739.
- Oppositio per se primo convenit negativæ oppositioni, 740.
- Opposita contradictorie et privative quomodo differant a contrariis absolutis, 746.
- In iis quæ positive opponuntur, semper unum

- aliquo modo includit negationem alterius, 740.
- Oppositio relativa quæ et qualis, 858.
 - Oppositio contraria. Vide *Contrarietas*.
 - Oppositio contradictoria. Vide *Contradictoria*.

ORGANA.

Organa requirunt corpus mistum ex qualitatibus primis, XXVI, 443.

P

PARS.

Pars integralis quando non est unita, completa substantia est, XXVI, 333.

PASSIO.

- Passionis acceptiones variæ, XXVI, 614.
- Passio quæ est species qualitatis tantum accidentaliter differt a qualitate passibili per brevem aut diuturnam durationem, 628.
- Passionem esse prædicatum aliquod, aliud est ac per modum passionis concipi et prædicari, XXV, 104.
- Ad rationem passionis, quæ conditiones requirantur, 103.

PASSIO PRÆDICAMENTUM.

- Passionem et actionem sola ratione ratiocinata distinguunt, XXVI, 899.
- Passio a termino ut modus a re distinguitur, 901.
- Passionis et motus elegans æquiparatio, tam in respectu ad terminum, quam ad subjectum, ibid.
- Passio et motus non distinguuntur reali aut modaliter distinctione, 904. Quinimo proprie et complete æquiparata nec ratione ratiocinata, sed appellatione tantum, ibid.
- Passio sub aliqua præcisione potest ratione distinguuntur a motu, ibid.
- Passio ut communis est tam substantiali quam accidentali passioni, quid analogum, nec ut sic constituet prædicamentum, 905.
- Passionis nomen actualem inhærentiam importat, 906.
- Passionem ut sic essentialiter dicere actualem unionem ad subjectum, et terminum cuius est passio, inductione ostenditur, 907.
- Passio in successivam et instantaneam recte et adæquate dividitur, 909.
- Passiones instantaneæ, transiens et permanens, accidentaliter tantum diversæ, 910.
- Passio instantanea potest fieri coexistendo temporis nostro, ibid.
- Passio successiva duplex, vel continuata, vel discreta, quæ tamen essentialiter non distinguuntur, ibid., sicut nec successiva et instantanea, ex eo præcise, nisi ratione terminorum id habeant, 911.

PATER.

Pater in divinis quo sensu a Sanctis principium et finis totius Deitatis nominetur, XXV, 375.

PERFECTUM ET PERFECTIO.

Perfectio simpliciter et secundum quid, in quo consistant, XXV, 346:

PERSONA.

- Personæ ratio ab omnibus personis abstrahibilis, ad prædicabile proprii reducenda, XXV, 236.
- Persona idem est quod suppositum in nature intellectuali, XXVI, 351.
- Persona dicitur aliquando convertibiliter cum hypostasi, 352.
- Personæ divinæ licet realiter distinctæ, cur una sine alia existere nequeant, XXV, 270.
- In personis divinis qualiter una dici possit prior alia, 376.
- Personæ divinæ productæ quare a producente non pendeant, 385.
- Personæ divinæ, simpliciter loquendo, non sunt essentialiter diversæ, etiam in quantum personæ, XXVI, 140.

PHANTASIA.

Phantasiæ notitia ad actum appetitus non concurrat effective, sed tantum ut conditio, XXV, 665.

PHYSICA.

Physica quam abstractionem a materia respiciat. Vide *Abstractio*, n. 2.

POSSIBILE ET POSSIBILITAS.

- Possibile inter se eadem est in distinctione vel identitate proportio, quæ et existentium, XXV, 215.
- Possibile positive denominationem dicit a potentia productiva, XXVI, 209.
- Possibile negative est quidquid non involvit contradictionem, impossibile vero quidquid illam importat; nec sufficit oppositio alia, aut contrarietas, ibid.
- Possibile vel impossibile quid sit, naturale lumen intellectus nostri non semper percipit, 210.
- Possibile quo sensu objectum omnipotentiae divinæ. Vide *Deus*, n. 109.
- Possibile ut dicit non repugnantiam, fundat potentiam logicam; ut vero positivam denominationem a potentia desumptam, potentiam ipsam, 613.

POTENTIA.

- Potentia multipliciter sumi potest, XXVI, 613 et 633.
- Potentia realis physica tam substantiam quam accidens comprehendit, 613.
- Potentia duplex, et quæ per se primo ad actum ordinatur, et quæ concomitanter tantum ad aliam absolutam entitatem id sortitur, XXV, 469.
- Potentiam activam creatam a propria substantia realiter condistingui late tractatur, et cum D. Thoma resolvitur, 620.
- Potentiae a substantia realiter distinctæ necessitas ex improportione substantiæ ad omnes suas accidentales actiones eleganti inductione ostenditur, 621.

POTENTIA SPECIES QUALITATIS.

- Potentia species qualitatis per quid essentialiter constituatur, XXVI, 617.
- Potentiae in communi definitio traditur et explicatur, 644.
- Potentia et impotentia ad eandem speciem pertinent.

9. Potentia alia activa, alia passiva, 634, licet ex his nulla sit pure passiva; ex illis vero pure activæ complures; quæ quidem re et essentia invicem differunt, 638.
10. Potentiæ omni activæ passivam correspondere qualiter verum habeat, exponitur, 640.
11. Potentiæ activæ et passivæ definitiones ab Aristotele traditæ, explicantur, 643.
12. Potentia activa et passiva eadem qualitas esse potest etiam respectu sui ipsius, 642; quæ ut sic adæquate concepta unicam constituunt speciem; inadæquate vero duas rationes distinctas, ibid.
13. Potentiæ rationem ab aliqua qualitate participari unde dignoscatur, 645.
14. Potentiæ activæ cur ab actuali operatione cessent aliquando.
15. Potentia productiva quantumvis finita, potest in infinitum attingere successive effectus numero diversos, et cur, XXV, 200.
16. Potentiæ animæ duobus modis ad agendum excitantur.
17. Potentiæ ejusdem suppositi qualiter ad agendum subordinentur inter se, 843.
18. Potentiæ immanentes cur sibi determinent tales numero actus, ita ut alios attingere nequeant; reliquæ vero potentiæ non ita, 940.
19. Potentiæ loco motivæ a substantiis realiter distinctæ, 622.
20. Potentiæ loco motivæ animales quæ, 639. Potentiæ vitalis qualis concursus ad suos actus. Vide *Actus*, n. 6.

POTENTIA NATURALIS, SUPERNATURALIS, OBEDIENTIALIS ET NEUTRA.

21. Potentia naturalis multipliciter dicitur, XXVI, 646.
22. Potentia activa transcendentaliter sumpta, non est secundum omnem respectum naturalis; semper tamen aliquem naturalitatis respectum habet, ibid.
23. Potentia activa supernaturalis et obediencialis esse potest; violenta nequaquam, 647.
24. Potentia passiva transcendentaliter sumpta, naturalis, obediencialis et neutra esse potest, ibid.
25. Potentia passiva qualiter violenta dici possit, 651.
26. Potentia prædicamentalis semper est naturalis comparatione actus; subjecti vero non ita, ibid.
27. Potentia prædicamentalis potentiam obediencialem quatenus talem non admittit, sicut nec neutram aut violentam respectu actus, ibid.
28. Potentia ad suum actum comparata. Vide *Actus*, n. 17.
29. Potentia neutra, an et quomodo admittenda, 648.
30. Potentia neutra dupliciter dicitur, ibid.
31. Potentia passiva, quæ est in rebus ad formas artificiales, neutra dici potest, 649.

POTENTIA LOGICA ET OBJECTIVA.

32. Potentia logica in sola non repugnantia extremorum consistit, XXVI, 613.
33. Potentia logica nec naturalis est, nec violenta, 645.
34. Potentia objectiva quid apud Scotum, 233.
35. Potentia objectiva non est determinata species qualitatis, 634. Nec res aliqua positiva, 233; Quid ergo vere sit, 234.

PRÆXIS.

1. Praxis quid sit, XXVI, 728.
2. Praxis dicitur etiam actus extra intellectum, licet sit immanens, 729, imo et ipse actus intellectus ab alio directus, ibid.
3. Ad praxim, non requiritur ut sit conformis rectæ rationi, 730.
4. Praxis moralis et artificiosa in conformitate consistunt, illa ad rationis, hæc ad artis regulas, ibid.
5. Praxis ab Aristotele dividitur in actionem et factionem, et quid utraq; ibid.

PRÆDETERMINATIO.

1. Prædeterminatio causæ secundæ a prima non est necessaria in naturæ rebus nec in liberis causis, XXV, 818.
2. Prædeterminatio physica causam liberam necessitaret, quoad exercitium et quoad specificationem, 819.
3. Prædeterminatio physica semel in voluntate posita, non potest voluntas, non operari, actum ad quem prædeterminatur, 820.
4. Prædeterminatio physica ad subordinationem causæ secundæ ad primam non est necessaria, 821.

PRÆDICABILE.

Quinque prædicabilium sufficientia declaratur, XXV, 234.

PRÆDICAMENTUM.

1. Prædicamenta accidentium, aliquam convenientiam habent transcendentalem, XXVI, 506.
2. In novem prædicamenta dividitur accidens immediate, ibid.

PRÆDICATUM.

1. Prædicatum nullum potest convenire naturæ secundum se, nisi ei per se posterioristice, aut prout in individuis, XXV, 212.
2. Quæ prædicata dici possint convenire naturæ secundum se, 214.
3. Prædicata essentialia, ut genus, differentia et species, in eodem individuo, neque ut universale a particulari, neque ut unum individuum incompletum ab alio ex natura rei distinguuntur, sed sola ratione cum fundamento in re late probatur, 238.
4. Prædicata essentialia et forma substantialis quem ordinem illationis inter se servant, 534.
5. Prædicata essentialia in eadem re processum in infinitum non admittunt, 563.
6. Prædicata abstracta generum et specierum. Vide *Abstractio*, n. 6 et 7.

PRINCIPIUM REL.

1. Principium rei late sumptum quid significet, XXV, 374, quid strictius acceptum, ibid.
2. Principium necessario esse aliquo modo prius principiatio, et in creatis, et in divinis ostenditur, 375.
3. Principium et principiatum aliquam habere connexionem et consecutionem unius ab alio necesse est, 377.
4. Principii descriptio ex Aristotele et D. Thoma ibid.

PROPRIUM ET PROPRIETAS.

1. Proprium et accidens, ut vera universalialia constituent, in concreto sumenda, XXV, 234.
2. Proprietates rei, maxime quæ illi ratione propriæ formæ debentur, ab ejus essentia per naturalem emanationem effective procedunt, 615.
3. Proprietates quæ et qualiter a substantia emanent, Vide *Accidens*, a n. 27 ad 30. Vide etiam *Emanatio*.

Q

QUALITAS.

1. Qualitas per se primo instituta ad ornandam substantiam, qualiterque id præstet, XXVI, 607.
2. Qualitas cur dicatur consequi formam, ibid.
3. Qualitas in quatuor bimembres species ab Aristotele dividitur, 608, explicantur singula membra, 610. De quo verb. *Habitus*, *Dispositio*, *Potentia*, *Figura*.
4. Qualitatis hæc species essentialiter et realiter distinctæ, 617.
5. Qualitatis prædictæ divisionis sufficientia et ordo exponitur, 621.
6. Qualitates primæ essentialiter distinguuntur a potentia: nec sunt nisi concomitanter principia activa, 618.
7. Qualitates tertiarum et quartarum speciei naturaliter solum in corporibus reperiuntur, supernaturaliter etiam in Angelis, quibus primæ et secundæ ex natura rei conveniunt, 625.
8. Qualitates primæ in ea temperie qua temperamentum constituunt, non indigent ut conserventur, nisi sola remotione extrinseci agentis, XXV, 502.
9. Qualitates intentionales de potentia subjecti vere educuntur, 575; sicut et spirituales, quæ naturali modo propria actione fiunt, 576.
10. Qualitates spirituales quo sensu dicantur fieri in subjecto sine transmutatione, ibid.
11. Qualitates supernaturales nec creantur, nec concreatantur, sed ex obedienciali potentia animæ educuntur, 577.
12. Soli, sed non omni qualitati convenit esse principium proximum efficiendi, 624, cui ergo? 626.
13. Qualitas virtualis cur subjectum suum alterare non possit, 635.
14. An sint in qualitatibus termini magnitudinis et parvitatibus, XXVI, 776.

QUANDO.

1. Constitutum prædicamenti Quando variis modis ab aliquibus assignatur, sed impugnantur, XXVI, 966.
2. Quando per durationem tanquam per formam constituitur, ejus subjectum res durans, concretum autem eadem ipsa sub denominatione durantis, 968.
3. Quando cur speciale prædicamentum constituat, omnes motus vero non ita, 969.
4. Ad prædicamentum Quando omnes creatæ durationes spectant, 971.

QUANTITAS.

1. Quantum quid sit, ubi singulæ partes Aristotelicæ descriptionis explicantur, XXVI, 530.
2. Quantum est divisibile naturaliter, et unde id habeat, 531.

5. Principii duplex generalis divisio exponitur, 378.
6. Principium analogice dicitur de omnibus membris sub illo contentis, ibid.
7. Principii vox ad quid significandum primo imposita, 379.
8. Principium de Deo et creaturis analogia attributionis dicitur, ibid.
9. Principium de Deo ut Dei et ut creaturarum principium analogice dicitur, et ex parte relationis inter principium et principiatum, et ipsarum etiam emanationum, 380; ex parte vero ejus quod principium denominatur, etiam formaliter sumptum, univoce, 381.
10. Principium generativum et spirativum in Deo univoce dicuntur, ibid., sicut et de Deo create et operante ex subjecto, ibid.
11. Principium latius patet, quam causa, 382.
12. Principium et principiatum cur a Theologis correlativa negentur, 383.

PRINCIPIUM COGNITIONIS.

1. Principium cognitionis seu complexum quid, XXV, 373.
2. Prima principia non possunt a priori per ullam causam demonstrari, nisi forte interventu supernaturalis Metaphysicæ, 33.
3. Duo prima principia, seu propositiones immediate sunt necessariae in omni scientia, ad quæ ultima resolutio fiat, 112.
4. Principium illud, Impossibile est idem simul esse et non esse, quo sensu sit simpliciter primum, 114. Ejus veritas in entitate rei fundatur, ibid.

PRIUS ET POSTERIUS.

1. Prius natura potest esse aliquid eo quo secundum aliam rationem posterius est tempore, XXV, 486.
2. Prioritatem naturæ an noverit Aristoteles, 925.
3. Multipliciter potest dici unum prius alio cognitione, XXVI, 502.
4. Prioritas independentiæ coincidit cum prioritate definitionis, ibid.

PRIVATIO.

1. Privatio qualiter rei naturalis principium, XXV, 374.
2. Privationis variæ divisiones, XXVI, 1033.
3. Privatio magis et minus qualiter suscipiat, ibid.
4. Inter privationem et habitum non datur medium respectu proprii subjecti; inter negationem vero et formam respectu nullius, 1034.
5. Privatio solis veris entibus convenit, negatio autem etiam fictis, 1035.
6. Privationem ut ens rationis non concipi per modum formæ qua privat, sed ejusmodi qualitatis, inductione ostenditur, 1037.
7. Privatio semper concipitur ut inexistens, secus negatio, 1038.

PROPOSITIO.

Propositio eadem, tam vocalis quam mentalis, etiam ultimata, dummodo abstractiva sit, mutari potest de vera in falsam, et e contra, sine sui mutatione, XXV, 280.

3. Quantitas distinguitur realiter a substantia, 534.
4. Quantitas non habet in suo effectu formali unam partem materiae entitative distinguere ab alia, XXV, 467, quid tamen ei praestet, *ibid.* Vide etiam, XXVI, 543.
5. Quantitas non habet occupare determinatum spatium, nisi ut substat tali modo condensationis aut rarefactionis, 586.
6. Partes quanti secundum suamet entitates partiales illi formaliter insunt, 530.
7. Quantificatio formarum materialium vel quantitatum non est effectus formalis quantitatis, XXV, 490.
8. Quantitas in spirituali subjecto nequaquam recipi potest, 476.
9. Quantitas si toti inesset composito, non simplici unione ei neceperetur, 487.
10. Quantitas proprietas est consequens materiam. Nec solum in ea recepta, sed et ab ipsa effective dimanans, 492.
11. Quantitas etsi non sit activa, qualiter ad actionem naturalis agentis conferat, 597.
12. Quantitas eadem specie, diversas specie materias consequitur, 460.
13. Ad quantitatem non est per se motus, sed accretio tantum, 493.
14. Quantitas non habet contrarium, XXVI, 600.
15. Quantitas non recipit magis et minus, 601.
16. Aequalitas vel inaequalitas aptitudinalis in rigore sumpta, est quaedam quantitatis proprietas, licet ei non addat aliquid ex natura rei distinctum, 602.
17. Quantitas qualiter subjectum accidentium naturaliter et supernaturaliter, vide *Accidens*, n. 8 et seq. Quantitas cum conservatur in Eucharistia sine subjecto, quo indigeat, vide *Accidens*, n. 32; qualiterque tunc operaretur, *ibid.*, n. 61.

QUANTITAS CONTINUA.

18. Quantitas continua, in corpus, superficiem et lineam, ut in species ultimas adaequate dividitur, XXVI, 572.
19. Nec locus, motus aut tempus sunt species quantitatis, 574 et seq.
20. Quantitatis continuæ ratio nequit nisi in re permanente inveniri, 587.
21. Quantitatis hæc omnes species realiter inter se distinguuntur, 561.
22. Quantitas indivisibilia habet, tam terminantia, quam continuantia, 559.
23. Nullum punctum, aut linea, est terminativum tantum; sed sola superficies ultima id habet, 562.
24. Quantitatis indivisibilia sunt in potentia respectu realis divisionis, in actu vero respectu existentiae realis, 561.
25. Quantitas continua infinita puncta habet, 563.
26. Punctum unius lineæ media aliqua unione ex natura rei ab illo distincta, 564.
27. Punctum, lineam aut superficiem non implicat a Deo separatim conservari, secus de tota indivisibilibus collectione, *ibid.*
28. Indivisibilia quantitativa subjectantur in indivisibilibus substantialibus illis correspondentibus, 565.
29. Punctum non est species quantitatis, 571.
30. Quantitatis continuæ proprietas est esse divisibilem in infinitum, 604, non vero esse infinitam actu, *ibid.*

QUANTITAS DISCRETA.

31. Quantitatis discretæ principium, unitas quantitativa, XXVI, 589. Quæ ut sic non addit quantitati continuæ, nisi præcisam negationem unionis, *ibid.*
32. Quantitas discreta realiter est in rebus, nil tamen super res naturales addens, *ibid.*
33. Quantitas discreta an in collectione unitatum consistat, sitque vera species quantitatis, 591.
34. Quantitas discreta multitudo rerum spiritualium non est, 594, sicut nec oratio, 595.
35. Quantitas discreta dividitur tanquam genus subalternum in sua inferiora, 598.
36. Numeri inæquales, specie distinguuntur, *ibid.*
37. Quomodo dicatur ultima unitas forma numeri, 599.
38. Quantitas discreta est divisibilis in unitates, 603.
39. Quantitatis discretæ proprietas est esse paræm vel imparæm, 604.

R

RARITAS ET DENSITAS.

1. Raritas et densitas an sint qualitates, XXVI, 627.
2. In qua specie qualitatis, 628.
3. A modis rarefactionis et condensationis quantitas habet occupare determinatum spatium, 586.

RELATIO.

1. Relationes reales dantur, proprium et speciale prædicamentum constituentes, XXVI, 784 et 785.
2. Relationis definitio ex Aristotele traditur, exponitur, et relationibus rationis nequaquam convenire ostenditur, 806.
3. Relationis definitio per quam particulam transcendentales excludat, *ibid.*
4. Relatio etsi importet in, qualiter totum suum esse sit ad aliud, *ibid.*
5. Relationes realem perfectionem dicere ex professo tractatur et probatur, XXV, 351.
6. Relatio creata non potest dici ens imperfectionem includens sine perfectione ulla, *ibid.*
7. Relatio realis sola est quæ constitunt prædicamentum ad aliquid, XXVI, 794.
8. Relationis non datur unicus conceptus communis relationi reali et rationis, et mens D. Thom. de hoc exponitur, 795.
9. Relationis effectus formalis non est aptitudine, sed actu referre, 807.
10. Relatio bene potest concipi ut actu afficiens, quin intelligatur ut actu referens, 808.
11. Relationis differentia essentialis principaliter ex termino, quodammodo etiam ex fundamento desumitur, 862.
12. Una relatio non pendet formaliter ab alia, 854.
13. Relatio non est actionis effectivum principium, XXV, 624.
14. Relationes prædicamentales esse, ut aliquid a transcendentalibus condistinctum, XXVI, 804.
15. Relatio non habet finalem causam, nec proprie efficientem, 809.
16. Relatio reale subjectum requirit, *ibid.*

17. Relatio una etiam secundum esse ad, in uno tantum subjecto esse potest, nisi proxime in aliquo accidentali sit, remote vero in alio, 810.
18. Relationes aliquando utrumque subjectum, aliquando proximum tantum denominant, *ibid.*
19. Relatio qualiter magis et minus suscipiat, 866.

RELATIONIS DIVISIONES.

20. Relationis divisionum mutuus ordo exponitur, XXVI, 861.
21. Relationis divisio in tria genera juxta triplex fundamentum, unitatis, scilicet, actionis et mensuræ, traditur ex Aristotele, 821, defenditurque ostendendo hæc tria membra realia esse, et inter se distincta, 824, et sufficientiæ ejus rationes expendantur, 825.
22. Relationis divisio in æquiparantiæ et disquiparantiæ, qualis, 862. De qua vide etiam 839.
23. Relatio intrinsecus et extrinsecus adveniens quid secundum Scotum, 868, impugnaturque prædicta divisio, 869.

RELATIO AD FUNDAMENTUM, ET FUNDANDI RATIONEM COMPARATA.

24. Relationes prædicamentales a fundamentis non distinguuntur distinctione reali, XXVI, 785. In quo quædam Durandi limitationes examinantur et rejiciuntur, 786. Nec distinctione media inter hanc et modalem, 788. Relatio, si a fundamento in re distinguitur, modalem distinctionem habebit omni relationi communem, *ibid.* Ex qua suppositione non potest ejus adventu fundamentum non mutari, 790.
25. Per relationem mutari fundamentum, quas difficultates patitur, *ibid.*
26. Relatio eodem modo a fundamento distinguitur, ut dicit ad, et ut dicit in, 791.
27. Relatio prædicamentalis licet aliquid reale sit, sola tamen ratione cum fundamento in re a proprio fundamento distinguitur, 789 et 792.
28. Relatio semper exigit reale fundamentum, quod a proximo subjecto relationis non est necesse distinguere, 811.
29. Relationes aliquæ immediate fundantur in substantia, ut identitatis specificæ, creaturæ, et similes, 812.
30. Relationis fundamentum semper in se includit rationem fundandi, nec hæc duo physice, sed metaphysice tantum sunt distincta, 813.
31. Relationes aliquæ præter fundamentum, ejusque intrinsecam rationem fundandi aliquam actionem vel passionem, ut conditionem requirunt, *ibid.*
32. Relatio una fundari potest in alia, referrique per illam ad aliquid sibi accidentarium; ad id quod intrinsece respicit, se ipsa sine nova relatione refertur, 827.
33. Unam relationem fundari in alia processum in infinitum non infert, 828.

RELATIO AD TERMINUM, ET AD RATIONEM TERMINANDI COMPARATA.

34. Relatio semper exigit terminum realem actu existentem, et cur, XXVI, 815. Nec de potentia absoluta aliter potest conservari, 818, et XXV, 270.
35. Relationis essentialiam qualiter terminus intret, XXVI, 817.

36. Relatio essentialiter exigit, fundamentum et terminum ejus re ipsa distinguere, 819.
37. Non tamen semper æqualem exigit distinctionem, *ibid.*
38. Relationis terminus in communi, cur speciale prædicamentum non constituat, 861.
39. In relationis termino, actu terminare est mera denominatio extrinseca; secus esse terminativum, 847.
40. In relationibus non mutuis, ratio terminandi necessario est aliquod absolutum, 849.
41. Relationes mutæ ad absolutum terminantur, 851.
42. Quod in unoquoque extremo est ratio fundandi propriam relationem, est ratio terminandi alteram relationem, 852, quod et in relativis non mutuis verum ostenditur, 853.
43. Relationis terminus aliquid esse potest, cui relationem fundare repugnet, *ibid.*
44. Relationes oppositæ simul natura sunt inter se, et cum termino actu terminante, secus ut in potentia, 854.
45. Relatio, cum dicitur posito fundamento, et termino resultare, qualiter intelligendum, 581 et 852.

RELATIO IN UNITATE FUNDATA.

46. Relatio similitudinis in unoquoque extremo, in reali qualitate fundatur, ut una est formaliter, in utroque vero in convenientia ejusdem rationis, quam in se habent, XXVI, 826.
47. Relatio unitatis in rebus omnium prædicamentorum fundari potest, *ibid.*
48. Relationes identitatis, similitudinis et æqualitatis, eidem rei secundum diversas rationes convenire posse, 829.
49. Relatio similitudinis et æqualitatis, in numeris non sunt diversæ, *ibid.*
50. Relatio similitudinis, non solum in unitate specifica, sed etiam in generica et in analogia unum conceptum importante, fundatur, 830.
51. Relatio unitatis inchoative supponitur in fundamento, completur tamen extrinsece ex coexistentia termini, 831.
52. Relatio identitatis, rationis est, 820.
53. Relatio similitudinis inter duo alba per eandem numero albedinem, nequaquam realis, *ibid.*

RELATIO FUNDATA IN ACTIONE ET PASSIONE.

54. Relatio ad futurum effectum non est realis, XXVI, 831.
55. Relatio patris in præterita actione non fundatur, sed ab ea pendet, ut a conditione sine qua non, 832.
56. Relatio paternitatis, proxime inest substantiæ, medio principio proximo principali, in eoque fundatur, *ibid.*
57. Relatio filii ad patrem et matrem, unicane, an plures, 865.
58. Relatio agentis ab eo instanti quo generat, illi inest, non actioni, 833.
59. Relatio agentis, eadem numero, quæ in primo instanti resultavit, toto tempore permanet quo terminus ipse, *ibid.*
60. Relatio agentis in potentia, in ordine ad aliquam potentiam passivam, et actu existentem, realis est, et secundi generis, quæque inter omnes creatas potentias re distinctas intercedit, *ibid.*
61. Relatio unionis, ad primum et secundum genus relationis reduci potest, 833.

RELATIO FUNDATA IN MENSURA, ET NON MUTUA.

62. Circa tertium genus relationum, Aristotelis mensura expenditur, XXVI, 835.
 63. Relationes fundatas in mensura, reales esse et tertium genus constituere defenditur, 836.
 64. Relationum tertii generis, quo sensu mensura sit fundamentum, 837.
 65. Relationes pertinentes ad actus, habitus et potentias appetendi, tertii generis sunt, ibid.
 66. Relatio non mutua dupliciter accipitur, 839.
 67. Relationes aliquas non mutuas dari, et ex propria ratione ita esse tertii generis ostenditur, ut in alio non nisi materialiter inveniatur, 841.
 68. In relativis non mutuis alterum extremum non refertur realiter ad aliud, 842.
 69. Relationes quæ conveniunt Deo, ab æterno in ordine ad creaturas, sive respectum liberum, sive necessarium supponant, solum sunt secundum dici, vel rationis, 843.
 70. Relationes, quæ in Deo sunt ex tempore, ut esse Creatorem, Dominum, et similes, rationis sunt, 844.
 71. Relatio dextri et sinistri, inter hominem et columnam sitæ realis, 847.

RELATIO TRANSCENDENTALIS ET SECUNDUM DICI.

72. Relationis secundum dici vera ratio inquiritur, XXVI, 796.
 73. Relatio secundum dici, a relatione prædicamentali et transcendentali distinguitur, 797.
 74. Relationes transcendentales a prædicamentibus et secundum dici distinctas esse, ostenditur, 798.
 75. Relatio transcendentalis in omni ente creato incompleto imbibitur, ibid.
 76. Relatio transcendentalis et prædicamentalis, quatuor differentiæ expenduntur, 799.
 77. Relatio transcendentalis nunquam respicit terminum, ut pure terminum, et in eoa prædicamentali distinguitur, et quid hoc sit, 801.
 78. Relatio transcendentalis et per se potest intendi a natura, et esse principium actionis, prædicamentalis vero non ita, 802.
 79. Relationes transcendentales ad prædicamentum Ad aliquid cur non pertineant, 803.
 80. Relationes transcendentales suum terminum qualiter respiciant, 818.
 81. Relationes transcendentales terminari possunt ad terminum non actu existentem, 815.

RELATIONES DIVINÆ.

82. Relationes divinæ ab essentia nullo modo in re distinctæ, XXV, 263.
 83. Relationes divinæ ex proprio conceptu perfectionem dicunt, 351.
 84. Relationes divinæ, licet dicant perfectionem sine imperfectione, cur non sint perfectiones simpliciter simplices, XXVI, 92, et 149. Ubi discrimen quoad hoc ponitur inter absolutas et relativas perfectiones.
 85. Relatio divina infinita est simpliciter ut essentiam includit, 10. At secundum illud, quod addit essentiam, est infinita in suo genere, 11.
 86. Relatio divina ex parte conceptus objectivi necessario includit essentiam divinam, 10.
 87. Tres relationes divinæ, ut includunt essentiam, sunt unum tantum infinitum simpliciter, 11.
 88. Relatio divina quovis modo concepta, est ens increatum, 12.

89. Relationes divinæ sunt altioris ordinis, includuntque in se omnem perfectionem cujusvis respectus realis, tam transcendentalis quam prædicamentalis, seclusis imperfectionibus, 805.

90. Relationes divinæ in essentia eminenter continentur, prius secundum rationem, quam ei formaliter adjungantur, 92.

91. Relationes divinæ non pertinent ad constitutionem divinæ essentiam ut sic, sed ad personalem, ibid.

92. Relationes divinæ una ad aliam invicem terminantur, 857.

RELATIO RATIONIS.

93. Relationis rationis descriptio et conditiones ad eam necessariæ, XXVI, 1039, et ibi consequenter traduntur divisiones, et alia quæ ad relationes rationis spectant.

RELATIVUM.

1. Unum relativum, etiam creatum, ab alio proprie non pendet, XXV, 386.
2. Relativa qualiter sint simul cognitione declaratur in non mutuis, XXVI, 855. In mutuis vero, 856.
3. Correlativa esse simul definitione, qualiter verum, 857.
4. Relativorum omnium unum supremum genus dari probatur, 859.
5. Unum relativum in communi non potest alteri correlativo in communi correspondere, nisi in relationibus dissimilium rationum, XXVI, 860.

REMORA.

Remora qua virtute navim retardet, XXV, 665.

REPRODUCTIO.

Reproductio ejusdem effectus cur naturaliter repugnat causis secundis, XXV, 199.
 An tempus et motus reproduci possint. Vide *Tempus*, n. 7, et *Motus*.

RES.

Res et ens synonyma, nullatenus tamen unum passio alterius, XXV, 108.

RESISTENTIA.

1. Resistentia passio ad actionem non est necessaria, imo illam impedit, si agentis superat activitatem, XXV, 672.
2. Resistere formaliter non est agere, 680.
3. Resistentia actualis uno modo in actione consistit, alio vero in sola repugnantia formali, XXVI, 635.
4. Ablata resistentia potest actio esse et simul tempore cum potentia, si intrinsece successione non includat, 660.

SAPIENTIA.

1. Sapientiam variæ acceptiones, XXV, 39.
2. Conditiones sapientiam ex Aristotele traduntur et explicantur, ibid.
3. Sapientia et scientia qualiter distinguantur, 53.

SCIENTIA ET SCIRE.

1. Non potest dari scientia humana, quæ scibilia omnia in particulari attingat, XXV, 20.

SPECULATIO.

Speculatio est operatio in sola contemplatione veritatis sistens, XXVI, 732.

SUBALTERNATIO.

Subalternatio in scientiis in quo consistat, breviter exponitur, XXV, 51.

SUBJECTUM.

Subjectum primum inhæSIONIS, et subjectum primum prædicationis, qualiter proportionentur, XXV, 164.

SUBSISTENTIA IN COMMUNI, ET SUBSISTERE.

1. Subsistentia in communi ita potest abstrahi sicut natura, XXVI, 421.
2. Subsistentia proprie significat actualem modum per se existendi, seu ultimum terminum naturæ substantialis, 345. Unde subsistere dicitur modum per se existendi sine dependentia a sustentante, 374.
3. Subsistentia, si sumatur in vi abstracti, significat rationem subsistendi; si autem in vi conereti, rem ipsam subsistentem, 353.
4. Subsistentia est de ratione suppositi in quantum suppositum est, non vero in quantum individuum naturæ, 370 et 379.
5. An subsistentia sit ipsa existentia substantialis, 367, et concluditur non esse, 371.
6. Subsistentia non supponitur in natura ante existentiam, 373, nec constituit subjectum proximum existentiam, ibid.; datur tamen naturæ, ut compleat illam in ratione existendi, 374.
7. Subsistentia non potest consistere in sola negatione, 376.
8. Subsistentia omnino est impossibilis cum modo essendi in alio, 378 et 391.
9. Cur non possit conservari separata a natura, 378.
10. Subsistentia est imperfectior quam natura, 379; debet tamen esse proportionata, 372.
11. Subsistentia quomodo influat in actionem, 412. Et quod ad illam non tantum concomitanter, sed antecederet comparatur, 415.
12. Subsistentia intimior est naturæ, quam quælibet alia proprietas, 417.
13. Subsistentia est per se necessaria ad causalitatem materiale, non ut ratio recipiendi, sed ut conditio, 418.

SUBSISTENTIA CREATA.

14. Subsistentia creata cum natura vere componit suppositum creatum, XXVI, 359 et 372.
15. Subsistentia creata habet suam propriam existentiam ex natura rei distinctam ab existentia naturæ, 371 et 375.
16. Subsistentia creata modaliter tantum ab essentia et ab existentia distinguitur, estque modus substantialis ejus, 377.
17. Subsistentia non habet propriam causalitatem circa naturam, sed est purus et ultimus terminus ejus, reducitque ad causam formalem, 378.
18. Subsistentia creata non potest alienam naturam terminare, ibid.; nec plures naturas, 398.
19. Subsistentia creata respectu naturæ est actus intrinsecus, licet non essentialis, 379; secus in Deo, quoad subsistentiam absolutam, 75.

2. Scientia ob duas rationes alterius directioni et imperio subesse potest, 50.

3. Scientia quomodo supponat suum objectum esse, 29.

4. Scientia ut ad creatam et incretam superior est, quid importet, XXVI, 170.

5. Scientiam ad scibilia non important relationem prædicamentalem, sed transcendentalem tantum, 804.

6. Unam scientiam simpliciter componunt plures habitus simplices, 711.

7. Scientiam unitas quomodo sumatur ab objecto, 713.

8. Subalternatio scientiarum, XXV, 51.

SEMEN.

1. Semen qualiter foetus formationem attingat, XXV, 611.

Essequæ actionem circa hoc vitalem, probabile, 629.

2. Semen a vivente decisum instrumentum est separatum ipsius, re et causalitate, 610.

Semen quomodo possit introducere formam viventis, 611.

SIMPLICITAS.

Simplicitas supra rem, quæ denominatur simplex, tantum addit negationem compositionis, XXVI, 73.

SINGULARE.

Vide *Unum*.

SITUS.

1. Situs variæ acceptiones, XXVI, 1006.
2. Situs est modus realis et absolutus, et corporis situati, a quo sic denominatur, 1008.
3. Situs non distinguitur ex natura rei ab Ubi, distinguitur tamen ratione, et quomodo, 1009.

SPATIUM.

Spatium imaginarium quid sit, XXVI, 975.

SPECIES.

1. Species, et specifica natura, ex se neque ab individuis præscindit, neque est prior natura illis, XXV, 215.
2. Specifica distinctio inæqualitatem in perfectione inferi, maxime inter absoluta, XXVI, 53.
3. Species et genera substantiarum completæ substantiæ sunt, 336; nisi concipiuntur per modum partis, tunc enim incompleta sunt metaphysice, 337.

SPECIES INTENTIONALES.

1. Species intentionales non habent contrarium, XXVI, 747.
2. Species impressa ad primam speciem qualitatis, sub nomine habitus, spectat, 627.
3. Species impressa non est formalis representatio objecti, sed effectiva tantum, XXV, 226, et XXVI, 451.
4. Species impressa Dei ipsum distincte et abstracte representans non potest dari, XXVI, 147.
5. Speciem Dei dari, absolute non implicare ostenditur, 150.
6. Species impressa Dei, nec de facto datur, neque est naturaliter possibilis, 153.

20. Subsistentia creata est incommunicabilis. ideoque supposititas. 379 et 397, quomodo vero id intelligendum, et an aliquo modo communicari possit, 399.
21. Subsistentiam creatam reddere incommunicabilem, etiam supernaturaliter, naturam quam terminat, probabile est, 400.
22. Subsistentia creata aliquam causam efficientem requirit, et quæ illa sit, ibid.
23. Subsistentia creata proprie non pendet a natura tanquam a subjecto sustentante, sed tanquam terminus a terminabili, 379 et 408.

SUBSISTENTIA MATERIALIS ET SPIRITUALIS.

24. Subsistentia rerum spiritualium omnino est indivisibilis, XXVI, 380.
25. Subsistentia animæ rationalis comparari potest ad subsistentiam corporis per modum formæ, 412.
26. Nec habet impossibilitatem cum unione ad corpus, 388.
Subsistentia rerum materialium non est entitas realiter distincta a materia et forma, 380.
Est tamen divisibilis et composita, 381 et 385.
27. Subsistentia materialis non potest esse tota in toto, et tota in qualibet parte, 382.
28. Subsistentia completa rerum materialium includit partiales modos ipsarum partium, et unionem eorum inter se, 386.
29. Subsistentia materiæ partialis est et incompleta, 384. Et ex natura rei distinguitur ab unione ad formam, 390; et manet eadem post separationem formæ, imo sine ulla forma potest conservari, ibid. Non potest tamen intrinsece terminare existentiam formæ, 385 et 394.

SUBSTANTIA.

1. Substantiam aliquam esse in rerum natura, unde colligatur, XXVI, 312.
2. Substantia, ut dicitur essentiam rei, etiam comprehendit analogice accidentia, 329.
3. Substantia dicitur a substando vel a subsistendo, et prius est impositum nomen a substando, licet ratio subsistendi sit prior, 330.
4. Substantiæ ratio essentialis non potest quidditative cognosci a nobis, neque in communi, nec in materiali substantia, 440.
5. Substantia potest esse sine ratione substandi, non tamen sine ratione subsistendi.
6. Substantia ex eodem est ens, ex quo substantia, secundum rem, secus secundum rationem, XXV, 86.
7. Substantia non includit in sua constitutione negationem, licet per eam explicetur, 99.
8. Conceptus substantiæ et modi per se non distinguuntur objective, sed ex modo concipiendi, ut quod vel ut quo, 102.
9. Substantia non est prior duratione accidente sibi necessario connexo, secus aliis, XXVI, 499, semper tamen est prior in dependentia et perfectione, 502.
10. Substantia est posterior cognitione quam accidens quoad nos, 503.
11. Ad quidditativam cognitionem substantiæ non requiritur cognitio accidentium, 502.
12. Substantia an et quando immediate suscipiat accidentia, vide *Accidens*, n. 5.

Qualiterque ab accidentibus respiciatur, vide *Accidens*, a 41 ad 47.

SUBSTANTIA COMPLETA ET INCOMPLETA.

13. Substantia completa intelligitur per modum integræ substantiæ, incompleta vero per modum partium, XXVI, 331, et quid utraque, 332.
14. Substantia creata, ut sit completa, nec accidentibus nec partibus integralibus indiget, 333.
15. Substantia completa non est necessario composita, nisi creata sit, 332 et 334.
16. Substantia materialis heterogenea debita magnitudine carens, metaphysice est completa, et physice incompleta, 335.
17. Substantia metaphysice completa, ut talis denominetur, quid requirat, ibid.
18. Divisio substantiæ in completam et incompletam metaphysice est subjecti in accidentia rationis, physice vero in analogata, 337.
19. Substantia incompleta capax est accidentium, 327.
20. Dari substantiam completam, simplicem, quantitatis capacem, non est evidens implicare, XXV, 437.
21. Substantiam creatam completam, sine ullo prorsus accidente, conservari non implicat, 519.
22. Substantia completa perfectior est omni accidente, etiamsi sit supernaturale, licet eam hoc secundum quid excedere possit, XXVI, 328.

SUBSTANTIA IN PRIMAM ET SECUNDAM DIVISIO.

23. Prima substantia per se primo habet rationem substandi et subsistendi; secunda vero, mediante prima; unde prima substantia prius est substantia quam secunda, XXVI, 341.
24. Substantia ut dividitur in primam et secundam dicitur conceptum objectivum realem, univocum, non vero gradum essentialem, licet hoc sit probabile, 342.
25. Primæ substantiæ ratio aliquo modo est communis omnibus primis substantiis, ibid.
26. Substantia incompleta nec proprie est prima, nec secunda substantia, 347.
27. Prima substantia solum dicitur de substantia singulari et per se subsistente, 350.
28. Primæ substantia, et suppositum in creaturis, idem formaliter sunt, ibid.
29. In secundis substantiis abstractum, differt ex natura rei a concreto, 420.

SUBSTANTIA IMMATERIALIS ET INTELLECTUALIS.

Vide *Angelus*.

30. Substantiam immaterialem esse possibilem, demonstrari potest naturaliter, XXV, 457. Imo de facto dari, 458, et XXVI, 426, et quo medio, 430.
31. Substantia immaterialis, quid sit, 424.
32. Impossibile est substantiam esse immaterialem, et non esse cognoscentem, et intelligentem, 445.
33. Substantiæ incorporeæ, quævis materiæ compositio aut causalitas repugnat, XXV, 459.

SUBSTANTIA MATERIALIS ET CORPOREA.

34. Substantia materialis et corporea, an sint omnino idem re, vel ratione, XXVI, 478.
35. Omnis substantia quæ materia et forma constat materialis est, etiamsi forma spiritualis sit, 477.

36. Substantia materialis habet unam quidditatem et essentiam, in qua materia essentialiter includitur, 483 et 485.
37. Substantia materialis distinguitur realiter a singulis partibus componentibus, per inclusionem alterius, 488, et a materia et forma simul sumptis, per unionem earumdem partium, ibid.; non vero a partibus addita unione, nisi ratione tantum, ibid.
38. Substantia materialis, ut sit eadem numero, non solum requirit eandem numero formam, sed etiam materiam; et ut ab alia differat specie, sufficit diversitas in forma, 486.
39. Substantiæ materiales et immateriales univoce conveniunt, similiter cælestia et terrestria corpora, XXV, 249.
40. Substantia corporea secundum se totam, non est in infimo ordine, nec summe distans a Deo, 597.
41. Substantiæ divisio in corpoream et incorpoream prior est divisione substantiæ in viventem et non viventem, 566.
42. Substantia corporea qualiter dicatur esse in loco media quantitate, XXVI, 1001.
43. Substantia materialis per potentiam Dei conservari potest sine quantitate, 538.
44. De connexione substantiæ materialis cum quantitate, et quid ab ea habeat. Vide verb. *Quantitas*.
45. Substantia qualiter accidentia causet. Vide *Causa materialis*. Substantiæ productio, qualiter ab accidente attingatur. Vide *Accidens*, a n. 21 ad 26.

SUBSTANTIA SUPERNATURALIS.

46. Talis substantia non potest a Deo fieri, neque substantia omnino simplex, XXVI.

SUBSTANTIA PREDICAMENTALIS.

47. Substantia quæ est genus generalissimum, distinguitur ex natura rei, a substantiali natura, XXVI, 323.
48. Substantia quæ est genus prædicamenti est ens completum, quod per se subsistere potest, 336.
49. Substantiæ incompletæ non possunt in recta linea prædicamentali constitui, ibid.

SUBSTARE.

1. Substare idem est quod aliis subesse, XXVI, 330.
2. Substare accidentibus proprietas realis est, 340.
3. Substare secundo intentionaliter sumptum, est subjici in propositione, ibid.

SUCCESSIO, ET SUCCESSIVA ENTIA.

1. Successio sine reali variatione in esse reperiri non potest, XXVI, 933.
2. Successiva entia reproduci possunt secundum positivum quod dicunt, secus secundum negationem in eis inclusam, XXV, 199.

SUPERFICIES.

Vide *Quantitas*, a n. 18.

SUPPOSITUM.

1. Suppositum et subsistens non sunt idem secundum rationem in Deo, secus in creaturis, XXVI, 348.
2. Suppositum in divinis distinguitur ratione, ex parte rei conceptæ, a prima substantia absoluta, 351.

3. Nullum suppositum potest terminare alienam naturam per solam negationem, 356.
4. Suppositum creatum, aliquid reale positivum addit naturæ distinctum ab illa, et de complemento illius, 359 et 360.
5. Suppositum etiam in Angelis addit aliquid ex natura rei distinctum super naturam, 362.
6. Suppositum distingui a natura, solum per aliquid extrinsecum impossibile est, 367.
7. Suppositum creatum, non minus abstrahit ab actuali existentia quam natura, 371.
8. Suppositum est incommunicabile pluribus inferioribus, 397.
9. Supposito creato naturaliter repugnat, pluribus per unionem realem communicari, ibid.
10. Unum suppositum non est terminabile ab alio, 399.
11. Suppositi denominatio soli substantiæ completæ convenit, ibid.
12. Actiones et passionem esse suppositorum quomodo sit intelligendum, 415.
13. Suppositum est id quod accipit accidentia, 418.
14. Suppositum non est subjectum generationis substantialis, ibid.

T

TACTUS.

Tactus auditus et visus comparantur quoad utilitatem in acquirendis scientiis, XXV, 56.

TEMPUS.

1. Tempus discretum quod sit, XXVI, 948.
2. Tempus continuum dari ostenditur, 949.
3. Tempus in solo motu reperitur, et pro diversitate motuum multiplicatur, ibid.
4. Tempus et motus sola ratione distinguuntur, 951.
5. Tempus continuum in corporeum et spirituale dividitur, et quid utrumque, 950.
6. Tempus in æquali motu semper est æquale, ubi difficultas de motu tardo et veloci late tractatur, 951 et seq., et 586.
7. Tempus idem numero reproduci non implicat, si secundum se ac realiter consideretur, 954.
8. Tempus quo vero sensu per instans existere dicatur, 957.
9. Temporis partes licet successive fiant, qualiter veram existentiam habeant, verumque ens reale constituent, ibid.
10. Temporis fluxus per præsens et præteritum, qualiter fiat, 958.

TEMPUS UT MENSURA.

11. Tempus mensuræ passivæ capax est, XXVI, 958.
12. Tempus non potest esse mensura motus cuius est duratio, ibid.
13. Nullum tempus ex natura sua est cæterorum mensura, licet aliquid sit magis aptum, ut ex hominum placito ad id sumatur, 960.
14. Tempus esse numerum motus secundum prius et posterius ex Aristotele exponitur, ibid.
15. Tempus extrinsecum mensura cæterorum unum tantum, intrinseca vero tot quot motus, 961.
16. Tempus non est mensura successionis discretæ, 963.
17. Tempus non est mensura durationis rei permanentis, nisi quasi per accidens, 964.